

Dr. BOGNÁR Lászlóné SOPRONI Jolán

1936–2016

SOPRONI Jolán Zalaszentgróton született, édesanyja téglagyári munkás, édesapja SOPRONI Ede molnár volt. Az általános iskolát Zalaszentgróton végezte végig kitűnő eredménnyel.

Gimnáziumban szeretett volna tovább tanulni, de 1950-ben édesapját internálták hivatalos vád és ítélet nélkül több mint két és fél évre, mert a gazdáknak a bevitt búzáért cserébe lisztet adott vissza. Édesanyja ekkor ment a téglagyárba dolgozni, hogy nevelni tudja két kislányát.

1951-ben Nagykanizsán indult a Vegyipari, Ásványolajbányászati és Geológiai Technikum, ahol kollégiumi elhelyezést kapott és „véletlenszerűen” a geológiai osztályba írták be tanulónaként, amiről akkor még semmit sem tudott. A technikum négy évét kitűnőként végezte, amely annyiban volt különleges, hogy minden tanév más-más helyen és épületben zajlott. 1955-ben érettségizett, az osztályfőnökük VITALIS György volt.

A technikum tanulmányok befejeztével geológus technikusként első munkahelye a Dorogi Szénbányászati Tröszt volt. Munkája során olyan, VENKOVITS István által kidolgozott, vízelemzési eljárást alkalmazott, amellyel a bányában pillanatok alatt ki lehetett mutatni, hogy a vágatokban szivárgó víz az karsztvíz-e, vagy sem. Egyedül járt le a szénbánya valamennyi karsztvíz által veszélyeztetett aknájába. Ha szivárgó vizet észleltek a bányászok, és az elemzés karsztvizet mutatott ki, azonnal leállíthatta a fejtést. 1956 novemberében, amikor még nem indult be a rendes termelés a bányákban és a tanítás az egyetemeken, vőlegényével hazautaztak Zalaszentgróra, ahol gyors elhatározással karácsonykor összeházasodtak. 1957. elején „racionalizálás” történt szinte mindenütt az országban, így Dorogon is, ahol állítólag nem tudták, hogy ki is az a BOGNÁR Lászlóné, ezért elbocsájtották. Ezt követően segédmunkásként dolgozott három hónapig egy asztalos műhelyben, ahol enyvet főzött, söpörte a faforgácsot és bevásárolt a munkásoknak.

A történetét ismerve MOLNÁR Edit fotóriporter, akivel szomszédok voltak, bevitte a Parlamentbe, ahonnan akkor a rádió adásait közvetítették. Itt egyenes adásban PADISÁK Mihály beszélgetett vele a történetekről, amit nemcsak a szülei hallottak, hanem azok a diákok is, akikkel együtt járt a technikumba. Mivel társai tudták, hogy Ő volt az iskola legjobb tanulója, sikerült elérni, hogy a Szabó József Geológiai Technikum akkori igazgatója, MEDGYES Béla felvegye technikus tanárnak. Tanárként egyetlen volt, aki közel 37 évig hű maradt az iskolához, nyugdíjazásáig itt dolgozott.

Mint technikus tanár BARÁTOSI József tanár úr felügyelete alatt kezdett, a labor és a szertár lett a munkahelye és félig-meddig otthona is, mert imádott tanítani. A technikumban, majd a szakközépiskolában kémia, majd ásványtani, kőzettani és talajmechanikai laboratóriumi gyakorlatvezetőként végezte mindennapi munkáját.

A tanítás mellett az iskolában közönség szervező is volt, sikerült elérnie, hogy sok tanulóknak színház- és operabérlete legyen. A kis létszámú iskola sok diákja akkoriban rendszeresen járt színházba és nem volt olyan előadás, ahová ne tudott volna jegyet szerezni. A tanítás mellett sokáig vezetője volt a fotósakkörnek, ahol sok diákkal szeretett meg a fényképezést.

Örömmel vállalta első osztályfőnöki megbízatását 1967-ben, amit nagy odaadással, lelkiismeretesen teljesített. Miközben tanárként dolgozott és férjével együtt nevelték két gyermeküket, 1972-ben kitüntetéssel végezte el a Budapesti Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán, levelező hallgatóként a műszaki oktató szakot. A második osztályfőnöki megbízatása alatt (1971–1975) már Albertfalva mellett 1973-tól Tatabányára is járt tanítani, mert attól a tanévtől kezdve az iskolát átköltöztették a Péch Antal Bányai és Aknászkepző Technikum és Szakközépiskola épületébe. Tatabányán is volt osztályfőnök, utolsó osztálya 1988-ban ott érettségizett.

Az iskola jellegéből adódóan sokat vitte a diákokat évközi tanulmányi kirándulásokra és terep gyakorlatokra. Ezekon mindig lelkesen kísérte a tanítványait, néha bizony a saját gyerekeivel együtt, akik a diákokkal együtt ismerték meg az országot, a földtani értékeket és az akkori bányahelyeket.

1991-ben ment nyugdíjba. Ekkor a nevelés–oktatás érdekében végzett több évtizedes áldozatos munkájáért megkapta a Pedagógus Szolgálati Emlékérmét. Erkölcsi elismerést leginkább diákjaitól kapott nyugdíjasként is. A földtan területén végzett magas színvonalú oktató–nevelő tevékenységéért, tanítványai kezdeményezésére, a Magyarhoni Földtani Társulattól 2012-ben megkapta a Lóczy Lajos Emlékplakettet.

2002-ben egészségében kedvezőtlen változás állt be, szervezetében egy nagyon ritka szívbetegség fejlődött ki. Ezt követően egyre több, újabb és újabb egészségügyi problémával küzdött. Férje és családja odaadóan óvta, gondozta. Szervezete legyengült, 2016. május utolsó napján ismét kórházba került, ahonnan már nem térhetett haza. Erős akarata ellenére betegségei legyőzték szervezetét. 2016 októberében végleg itt hagyta családját, rokonait, ismerőseit, iskolatársait és tanítványait.

Az iskolában eltöltött több, mint negyven év alatt mindenki megismerte. A „laborban”, amely „második otthona” volt, ajtaja mindig nyitva állt a problémáikkal hozzá forduló diákoknak. Osztályfőnökként, diákjaira úgy vigyázott „mint Anya gyermekeire”, óvott, védett minden tanulót. Munkássága során tanárként pontosságra, precizitásra nevelt, diákjait tanácsokkal látta el. A tanulmányi kirándulásokon, terepgyakorlatokon mindenkihez volt néhány szava, gondolata, nemcsak azokhoz, akik a kegyeit keresték. Együtt tudott örülni a tanítványaival, ha valamelyikük egy különlegesen szép ásványt vagy ősmaradványt talált. Rendszeresen eljárt tanítványai osztálytalálkozóira, ameddig az egészsége megengedte. Férjével együtt gyűjtötték az iskola történetét dokumentáló fényképeket, amelyet rendszereztek, digitalizáltak, témák, évfolyamok, osztályok szerint, megírták visszaemlékezésüket, amit férje előadott a 2011-es Iskolanapon. Az oktatás–nevelés iránti elkötelezettsége, következetessége mindenkiiben tiszteletet ébresztett. Emberi magatartása példamutató minden korosztály számára.

Nem felejtünk el! Nyugodj békében!

PUZDER Tamás
(kiegészítve BOGNÁR László visszaemlékezéseivel)